

Birinin kötü olduğunu anlayınca bunu söylemek yerine uzaklaşıyorum. Birinin iyi olduğunu anlayınca da uzaklaşıyorum. Bunda biraz daha söylüyorum tabii, *ne kadar da iyisin* diyorum bazen ama neticede *iyi* veya *kötü* olmasının *uzaklaşmaya* bir etkisi olmuyor.

Anladığım kadarıyla yakın tutan o aradaki *belirsizlik*. Merak uyandıran o. Bir insana henüz etiket vurmamış ve sağına soluna bakıp anlamaya çalıştığım o aşama. Bu safhadaki ilgim sonradan sönüyor çünkü bu merak hali yorucu. *Hmm, iyi bir insan* veya *hmm, kötü bir insan* demeden sürdürülen o *iki arada bir derede hal* yıpratıcı.

İşler de böyle: Bir işin kolay mı, zor mu olduğunu anlayıncaya kadar *şevkle* yapıyorum. Kolaysa *zaten kolay, yapmaya gerek yok* oluyor, zorsa *zaten zor, yapamam* oluyor. Bana bu ikisinin arasında işler lazım, ne kolay, ne zor.

Hiçbir insan tam manasıyla iyi veya kötü değil, işler de sadece kolay veya zor değil. Belki de insanlardan çabuk yorulmamın *sebebi* değil de, *neticesi* bu. Düşünmekten, merak etmekten, ilgilenmekten yorulduğum için bir karar verip kendimle başbaşa kalıyorum. Yorulmamayı öğrensem ilgilenmeye de devam eder miyim? İçedönüklük beyin fizyolojisiyle ilgiliyken yorulmamayı öğrenmek mümkün mü?